

et Flertal i Menighedsraadet dernede om at faa Pastor Arboe Rasmussen uden Hensyn til noget som helst partipolitisk. Og hvem var det, der oprindeligt fremsendte Pastor Arboe Rasmussens Ansøgning? Det var den nuværende højtærede Undervisningsminister, efter at han først havde ment ikke at kunne fremsende hans Ansøgning, hvilket han kunde undlade den Gang, da man efter de gældende Regler kun skulde fremsende de Ansøgninger, som maatte anses for at være fra kvalificerede Ansøgere. Da der saa imidlertid fra et Flertal i Menighedsraadet kom Anmodning om at faa Ansøgningen fremsendt, fremsendte den daværende højtærede Kultusminister, den nuværende Undervisningsminister, Ansøgningen og anerkendte den dermed som fuldt kvalificeret. Ja, saadan er Sandheden, altsaa for den første Del af dette Stykkes Vedkommende. Vi kommer saa videre frem i Artiklen, og i Anledning af et Interview, som jeg havde med „Social-Demokraten“, hvori jeg udtaler, at Vaalsepræstens Afskedigelse nu kommer mig ganske overraskende, og at jeg hælder til den Anskuelse, at der maa være øvet Pres paa ham, skriver det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen videre: „Disse Linier staar at læse i „Social-Demokraten“ for Mandag den 4. Oktober, samme Dag som Arboe Rasmussen selv vidner overfor en Interviewer: To Gange har jeg søgt Kirkeminister Povlsen om Afsked, men begge Gange blev det mig nægtet“. Og saa fælder det ærede Medlem nogle Taarer, idet han siger: „Offentligheden spørger ikke: Hvem er det, der taler Sandhed: Den Mand, der forestiller Overraskelse over Vaalsepræstens Afskedigelses-anmodning, efter at han to Gange selv har sagt nej til den, eller den Mand, der som en slagen gaar sin Vej fra en Kirke, han gik ind i med Tro, Haab og Forventning til Sandheden i sin Forkyndelse?“ Denne Paa-stand om, at Arboe Rasmussen skal have sagt til en Interviewer: „To Gange har jeg søgt Kirkeminister Povlsen om Afsked, men begge Gange blev det mig nægtet“, er jo fuldstændig urigtig. Det har Pastor Arboe Rasmussen aldrig sagt til nogen Interviewer; han kan ikke have sagt det, saa vilde han ikke være den sandhedskærlige Mand, som jeg absolut anser ham for at være. Nej, han har, saa vidt jeg ved, sagt, at han to Gange har været paa Vej til at gøre Skridt i Anledning af Afsked, men intet derudover.

Og hvorledes forholder det sig nu med disse to Henvendelser til mig? Det forholder sig saaledes: Den 19. April 1919 mod-

tog jeg et privat Brev fra Pastor Arboe Rasmussen, et Brev, som han skrev i Anledning af en Artikel, som har staaet i „Meddelelser fra den danske Højesteretspraksis“ af Højesteretsassessor Schau, hvori Højesteretsassessoren udtaler en anden Opfattelse af Dommen over Pastor Arboe Rasmussen, end jeg har, og end den, Pastor Arboe Rasmussen havde haft, idet han dér udtaler: Det har ingenlunde været Højesterets Mening, at Pastor Arboe Rasmussen efter Dommen skulde have Ret til at være Præst i den danske Folkekirke. Pastor Arboe Rasmussen siger i den Anledning: „Det har været mit Ønske og min Stræben ikke at foretage mig noget, ikke være med til noget, som ikke lod sig forene med Ære og Ret“. „Jeg har endvidere ligesom De opfattet Dommen som en indirekte Tilkendegivelse af, at jeg havde Ret til at være Præst“. Disse Forudsætninger mener Pastor Arboe Rasmussen nu er omstødte ved Højesteretsassessor Schaus Artikel, hvori det hedder, at „Højesteret anser sig i og for sig kompetent til at afgøre, om de af Arboe Rasmussen fremsatte Udtalelser maatte betegnes som Vranglære“, og hvori det endvidere hedder: „Dommens Præmisses har givet Anledning til den urigtige Formening, at Dommen hjemlede Arboe Rasmussen Ret til at være Præst i den evangelisk-lutherske Folkekirke“. „Det er ubeføjet“ — hedder det videre — „at opfatte Dommens Bemærkning om Arboe Rasmussens gode Tro som indeholdende en Tilkendegivelse af, at hans Udtalelser ikke var i en saadan Strid med Folkekirkens Lære, at han var udelukket fra fremdeles at fungere som Præst i denne Kirke“. Se, disse Udtalelser af Højesteretsassessor Schau har gjort saa stærkt et Indtryk paa Pastor Arboe Rasmussen, at han mener, hans fremtidige Stilling i Folkekirken nu er ganske usikker. Han siger: man har „taget Grundvolden bort fra min fortsatte Tilværelse som Præst i Folkekirken“. Han siger: jeg maa nu „spørge mig selv, om det ikke er rettest selv at tage Konsekvenserne, medens man endnu er sikker paa at falde i Hænderne paa Venner. Min folkekirkelige Stilling, som jeg troede betrygget ved Bispens Forhandlinger med Dem“ — altsaa mig — „ved Lejlighedsloven og ved den kongelige Udnævnelse; er nu atter ude i det uvisse og usikre. Biskopper, Landstingsmænd og en kommende Regering vil sige: Ja, det var alt sammen under Forudsætning af, at Dommen hjemlede ham Ret til at være Præst; men nu ved vi altsaa, at denne Slutning er urigtig“. Det